

Драгослав Видовић

ПРВИ ПУТ С БОГОМ НА ЈУТРЕЊЕ

Значи: **никада више!**? Пуштај онда то лишће.
(Посматраш испод ока — ради могућег скока?)
Збиља — нећеш да пинеш? У реду — частим пиће.
Изволи, ево стотка. Али пази: ни слога.

Ма, шта је било — било. Ајде, налиј то вино.
Потом — пајкиш то сутра. А затим следи: ћутка.
Притом, милом ил силом — уокружен празнином,
почињеш да се спушташ — у време без тренутка.

Падаш полако, строго. Не смеш да запнеш оком —
ни за пламичак цвета, ни за прамичак лета.
На јутрење са Богом — први пут, пази добро! —
одлазиш. Буди сретан — што немаш више Текста.

*

Имам још мало вина. Ал остављам га сада.
Послужиће за сврху: повремено — за причест.
Кад ме стегне белина — не могу да се свладам.
Зар да спалим на Тргу сав овај палимпсест?

Ево — је л чујеш: ћутим. Сав сам заливен (с)рамом.
Не варам — стварно: гризем. Тишина не да реска.
(Зашто мислиш да мутим? То су одјечи само.)
Ал шта кад Реч прегризем? Шта када крст свој скрцкам?

О КОЛИШНА КИША

Једна киша давна
опет ме облеће
Ко да се прикрада
има очи дечје
нема своје сада
и сад не зна где ће
хтела би да пада
а сва као неће

Сва као некада
али другачија
некако не хладна
ал околишнија
неосетна ситнија
помало ничија

Киша коју скоро да поменем не смем
тек раменом слегнем пре но пођем даље
проверим из песме и испружим руку
да проверим само да л још увек капље
ил полако вене негде у олуку

Једном је та киша падала без циља
по мом зачаном забрањеном граду
И сад ником ништа
И сад у заграду (да би била тиша)
можда мора да је... (.....)
Јер шта ако траје?

ЈАЛЕЛУЈА

Станем пред шкртом шкрињом свести:
рачуне треба наћи, свести.
Свакако. Ал како то извести?
Тек што је такнем — експлодира.
Све хир до хира — вир до вира.
Из пуког мира — пуцањ чира.
И нема збира

Ломе се слова — бројке роје.
Облици чиле, фарбе тару.
Закони губе конце своје.
Зар се стварно ради о квару?

Неубеђен — а сав у беди —
потмули топот сата следим.
Већ једном ред је тој увреди
на реп да станем. Па све следим:

Одасвуд бледе сенке пичу.
Личе на мене — кад ме нема.
Зову: дођи мало у Причу.
Видиш где те води Поема?

Видим... и дим, и... Па, шта с тим?
За једно парче „ко-где-кад-с ким” —
зар треба главу да изгубим?
Ма, пре ћу, бре, на њој да дубим!

А ребро ако и пололим —
на срце нагло избауља —
нека му буде. Али то ми
баш прија, јесте... алелуја.

КАО НИКАДА

Е, а сад стварно — докле више?
Док дишем, стално, за глас ме вучеш.
Још притом не смем да не пишем!
Зар да ми срце тек тако туче?

Волиш да имаш. Сну не требало.
Кад се тишина избежуми —
на сина цифре сувим кристалом —
мумија глува! (А још глуми!)

Желиш да кажем све што сазнам.
Узмимо само твоју сенку:
где је, шта ради — кад дан је празан,
а Сунце личи на лименку.

И зар да ћутим када киша
стане да смара смарадна поља?
Лако је рећи: ко је пиша!
Тражи се бајка — бајних боја.

Или, на пример: будеш сама.
А зраци иплати... просто : нежни
Не — Алфа, Бета или Гама...
већ они прави — недосежни.

Тек што главу погнем пред совом,
захтеваш сонет — одмах, сада!
Зурим у траву — тражим слово,
да почнем опет, ко никада.

АКОРДИ АБРАКАДАБРЕ

Церек неке теревенке. Разиграни екрани.
Креште дречаве сенке. Не померај се — стани.

Лишће шишги на киши. Добује глуво доба.
Буди стрпљив и диши. Полако, мудро. Пробај.

Акорди Абракадабре — огчињеног те вуку,
Кроз Алтамуре, Алхамбре... у Алфионску луку.

Бела паклена чипка — у мега-мигро чипу.
Омега клизи, сипка — по твом пешчаном кипу.

Тргнеш се у сну бесно: зидови стоје — бели.
Уздаћеш лево — десно: како су само цели!

Слепљене речи ћуте. Не желиш да их будиш.
Остају нетакнуте. Слушаш. Говоре људи.

ХИП(Н)ОТЕКА

Нека мираз од мене... имаш. Ал шта ћеш сада?
Хтела би да се удаш? Сирота моја вила!
Немаш ни Ж од жене. Зар ти да будеш **млада**?
Слушај, не буди луда! Најпре бар сакри крила.

Јер ће знати одмах да си са оног света —
у ком комете расту, ко печурка на киши.
Довешћеш ме до слома. Остаћу без сонета.
Продајем задњу машту...! схвати ме, и... не вршги!

Потуцам се... и куцкам — по олуцима дима.
Скупљам опилке звезда — да ти ватромет правим.
(После свадбеног плјуска!) А већ стиже и зима.
Рима пуца од леда. А да о мојој глави...!

Потрошио сам строфе. Наслова немам више.
Сироти дужни Словен: камате — кам до кама!
Заложико сам снове. Чек без покрића пишем.
Још потпис: **тата-Орфеј**. Изволи: бићеш мама!